

“Χτίσε την Εκκλησία που σου εμπιστεύεται η Χάρις του Παναγίου Πνεύματος” - Χειροτονία Επισκόπου Μπούνιας, Κισανγκάνι και Ανατολικού Κογκό

[Πατριαρχία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Να χτίσει την Εκκλησία που του εμπιστεύεται η Χάρις του Παναγίου Πνεύματος, με αγάπη στο ποίμνιο που του χαρίζεται προέτρεψε ο [Πατριάρχης Αλεξανδρείας](#) και πάσης Αφρικής κ.κ. **Θεόδωρος Β΄, τον νέο Επίσκοπο Μπούνιας, Κισανγκάνι και Ανατολικού [Κογκό](#) κ. Πολύκαρπο**

Την Κυριακή, 10η Μαρτίου ο Μακαριώτατος τέλεσε στην πολυαιώνιο Ιερά Πατριαρχική Μονή Οσίου Σάββα Ηγιασμένου Αλεξανδρείας την χειροτονία του Θεοφιλεστάτου Επαρχιούχου Επισκόπου Μπούνιας, Κισανγκάνι και Ανατολικού

Κογκό (Λ.Δ.Κ).

“Σήκωσε την ράβδο σου όχι προς εμπαθή αλλά προς παιδαγωγική παίδευση των αδελφών σου. Συνέχισε να σκύβεις με συμπάθεια, υπομονή και καρτερία πάνω στην ανθρώπινη αδυναμία. Παίδευε αλλά και συγχώρα. Αγάπα όμως όλον τον κόσμο που σε αγαπά η όχι. Χάρισε την Χάρη που σήμερα σου χαρίζεται χωρίς καμία διάκριση και ναι, όπως είπες, συνέχισε να βλέπεις την αγιότητα ως αγώνα προς την τελειότητα και όχι ως αναμαρτησία ή ως επίκτητη μαγική χάρη που ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε αμαρτωλούς η εναρέτους”, είπε, μεταξύ άλλων ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας προς τον νέο Επίσκοπο.

Στην Ευχαριστιακή Σύναξη και την χειροτονία του Θεοφιλεστάτου συμμετείχαν οι Σεβ.Μητροπολίτες Γέρων Λεοντοπόλεως κ. Γαβριήλ, Γενικός Πατριαρχικός Επίτροπος, Πτολεμαΐδος κ.Παντελεήμων, Αρχιεπίσκοπος της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, Πηλουσίου κ.Νάρκισσος, Πατριαρχικός Επίτροπος Αλεξανδρείας, Ταμιάθεως κ.Γερμανός, Προϊστάμενος της προειρημένης Ιεράς Μονής Οσίου Σάββα, οι Θεοφιλ. Επίσκοποι Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ.Πρόδρομος, Μπουζουμπούρας και Μπουρούντι κ.Ισαάκ, Κωνσταντιανής κ.Κοσμάς και Ιππώνος κ.Στέφανος.

Παρέστησαν ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στην Αλεξάνδρεια κ. Ιωάννης Πυργάκης, ο Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Αλεξανδρείας κ. Ανδρέας Βαφειάδης, Πρόεδροι ελληνικών φορέων και συλλόγων της Μ. Πόλεως, οι διευθυντές και το διδακτικό προσωπικό των ελληνικών εκπαιδευτηρίων, οι σπουδαστές της Πατριαρχικής Σχολής Αλεξανδρείας «Άγιος Αθανάσιος», οι γονείς κ.Μαργαρίτης και κα.Ελένη Διαμαντοπούλου και οικογενείς του χειροτονηθέντος Επισκόπου και επισκέπτες από την Ελλάδα.

Ο χειροτονητήριος λόγος του

Εκφωνών τον χειροτονητήριο λόγο του ο Θεοφιλ. κ. Πολύκαρπος ανέφερε:

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀρχιερείς, ἅγιοι πατέρες, Σεβαστοί μου γονεῖς, ἀγαπητοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι.

Εὐρισκόμενος ἐνώπιον τῆς ωραίας Πύλης καὶ ἀτενίζων τὸ πρόσωπον τοῦ Ποιμένου μας, τοῦ σήμερον μεταδιδόντος μοι μὲ τὰ μαρτυρικὰ καὶ ἁγιασμένα χέρια Του τὸν τρίτο καὶ ὑψιστον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης, ἥτοι τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης λειτούργημα, ἐνθυμοῦμαι τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ καὶ Ἐπίσκοπο:

«Τέκνον Τιμόθεε, ... ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασεν γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν, Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε».

Ὅντως Μακαριώτατε δὲν εἶναι σήμερα ἡμέρα προσωπικῆς μου δόξας, εἰ καὶ ἡμέρα ἀδιαμφισβήτητης προσωπικῆς μου χαρᾶς. Δὲν εἶναι οὔτε ἡμέρα προσωπικῆς μου ἐπιτυχίας, εἰ καὶ ἡμέρα ὄντως σήμερα, τῆς προσωπικῆς μου «καταπαύσεως» ἐκ τῶν ἔργων μιᾶς 15ετοῦς, ἐναγωνίου πορείας στὸν χῶρο τῆς Ἱεραποστολῆς στὴν Ἀφρική. Σήμερα ὅμως, εἶναι ἡμέρα ὄντως ἀναγεννήσεως ἐνὸς ἀκόμα τέκνου Σας, μέσα ἀπὸ τὶς δικές σας προσευχές, τῇ διδασκαλίᾳ σας, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ ὅλα μέσα ἀπὸ τὸ δικό σας φωτεινὸ παράδειγμα ζωῆς. Μιᾶς ζωῆς ποὺ ἐκπέμπει τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλοκατανόησης, τῆς ἀνεκτικότητας, τῆς μακροθυμίας, τῆς δύναμης τῆς πνευματικῆς ποὺ μὲ στήριξε τόσα χρόνια, ἀθόρυβα καὶ διακριτικὰ καὶ

ὁδήγησε τὰ βήματα τῆς ἐλαχιστότητάς μου εἰς ὁδοὺς σωτηρίας. Γιατὶ τὰ μονοπάτια τῆς Ἀφρικῆς ὅλοι μας γνωρίζουμε ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε φωτεινά, ἀλλὰ ὑποκρύπτουν πολλάκις κινδύνους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ὁρατοὶ ἂν λείπει τὸ Φῶς.

Τὸ Φῶς αὐτὸ μοῦ χαρίζεται κάθε ἡμέρα μέσω τῆς δικῆ Σας ἀγάπης γιὰ τὴν ὁποία σήμερα ἔχω νὰ καυχηθῶ, νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ ἀγωνισθῶ μὲ τὶς μικρές μου δυνάμεις, γιὰ νὰ τὴν ἐπαυξήσω στὸ μέγιστο, ὡς ἐλάχιστος ἀποδέκτης καὶ φορέας της.

Μέσα ἀπὸ τὴ δική Σας λοιπὸν ἀγάπη Μακαριώτατε, σήμερα βλέπω καὶ τὸν δικό μου ταπεινὸ ἀγῶνα καὶ κατανοῶ τὸν ἑαυτὸ μου ὅχι ὡς «ἐν ἐσόπτρῳ» ἀλλὰ ὡς μέτοχο τῆς ἐλευθερίας ποὺ μοῦ χαρίστηκε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μέσα στὸν χῶρο τῆς Ἱεραποστολῆς, μέσα ἀπὸ τὶς δικές σας εὐχές. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία, ἀπαιτεῖ ὡς γνωστὸν θυσίες, ἔμπρακτες. Ἄν ἔχω λοιπὸν γιὰ κάτι νὰ καυχηθῶ σήμερα, εἶναι γιὰ τὸ ὅτι μέσα ἀπὸ τὴ δική σας θυσιαστικὴ πολυετὴ πορεία στὸ σεπτὸ μας Πατριαρχεῖο, διδάχτηκα ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι, ὁ ἐν μέσω τῆς Ἐκκλησίας ἱστάμενος, εἰς τύπον τοῦ ἄχρι θανάτου θυσιασθέντος μεγάλου Ἀρχηγοῦ καὶ Τελειωτοῦ τῆς Πίστεώς μας καὶ τοῦ κάθε ἀγῶνα μας. Ἔτσι προσπάθησα τόσα χρόνια νὰ σταθῶ κοντὰ στοὺς Ἀφρικανούς μας ἀδελφούς. Ὅχι ὡς διδάσκαλος ἀλλὰ ὡς ἀδελφός. Ὅχι ὡς ἅγιος ἀλλὰ ὡς ἀγωνιζόμενος. Ὅχι ὡς «ἀλώβητος» ἀλλὰ ὡς πληγωμένος κι ἐγὼ ἄνθρωπος, δικός τους, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ ὁδηγήσει, καθοδηγούμενος μέσα ἀπὸ τὸν δικό τους πόνο, πρὸς τὴν Χαρά τοῦ Χριστοῦ. Ἴδου λοιπὸν ποὺ σήμερα αὐτὴ ἡ ἀγάπη τὴν ὁποία διδάχτηκα καὶ προσπάθησα ταπεινὰ νὰ ζήσω καὶ νὰ μεταδώσω, πολλαπλῶς, μοῦ ἀντιχαρίζεται.

Πίσω ἀπὸ τὴν σημερινὴ Πεντηκοστή, κρύβεται ἀφανῶς ἐπίσης, ἓνας ἄλλος μεγάλος πατέρας, ὅπως ἄλλοστε κι ἐσεῖς πολλὲς φορὲς μοῦ ἐπισημάνατε Μακαριώτατε. Ἐνας δεύτερος γιὰ ἐμένα Ἡλίας, κάτω ἀπὸ τὴν μελωτὴ τοῦ ὁποίου, ἀξιώθηκα νὰ ὑπηρετήσω τὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὶς δυνάμεις μου, γιὰ νὰ φτάσουμε μαζὶ νὰ ζήσουμε τὴ σημερινὴ χαρά.

Σεβαστέ μου Γέροντα, Γέροντα Ἰωάννη,

εἰ καὶ μακράν, εἰ καὶ πολιός καὶ ὑπέργηρος, εἶμαι σίγουρος ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκεσαι ἐν πνεύματι ἐν μέσω ἡμῶν, μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπητὴ Συνοδεία μας. Ἀσπάζομαι μὲ εὐλάβεια τὰ ἁγιασμένα χέρια σας, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλες τὶς ἀνεκτίμητες θυσίες ποὺ ἐκάνατε γιὰ μένα καὶ προσκυνῶ. Προσκυνῶ, ἱκετεύων Γέροντα, διὰ τὰς εὐχάς σου, ὥστε: «τῇ μελωτῇ σκεπάσας, εἰς οὐρανοὺς ἀναγάγης με» (ἀγ. Ἐφραίμ, «παραίνεσις εἰς ἀσκητάς»), σὲ αὐτὴν τὴν στερνὴ καὶ καθοριστικὴ στροφὴ τῆς ζωῆς μου.

Σεβαστοί μου γονεῖς. Βρίσκεστε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά στὸ πλάι μου σήμερα, γιὰ νὰ σταθεῖτε εἰ καὶ γηραιοὶ ὄντες, ὡς στήριγμα, στὴν μεγάλη αὐτὴ στιγμή ποὺ ἡ χαρά

τοῦ υἱοῦ σας, ἔρχεται νὰ ἀναμειχθεῖ μὲ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν μεγάλη ἀνάβαση ἢ ὁποία προβάλλει σήμερα μπροστά του. Μα καμία χαρά δὲν εἶναι ἀμέτοχη τῆς λύπης καὶ κανένας ἀγῶνας δὲν ἔχει αἴσιο τέλος ἂν δὲν βαπτισθεῖ στὸν ἰδρώτα τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀγωνίας. Αὐτὸ μοῦ διδάξατε με τὴ ζωὴ σας. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, μὰ πάνω ἀπὸ ὅλα γιὰ τὸ ὅτι μοῦ δείχνετε καθημερινὰ τὸν δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Συγχωρέστε με γιὰ τὶς ἐλλείψεις τῆς νεότητος ἀλλὰ καὶ τὰ σφάλματα τῆς ὑπόλοιπής μου ζωῆς καὶ δώστε μου σήμερα τὴν εὐχή σας.

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ποὺ σήμερα τὸ φιλότιμο, ἡ ἀγάπη σας καὶ οἱ προσευχές σας γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου μὲ ὁδηγοῦν γιὰ ἔσχατη φορὰ στὴν εὐλογημένη στιγμή τῆς χειροτονητήριάς μου γονυκλισίας, ἐνώπιον τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου. Εἴστε ὅλοι σας, ὁ καθένας σας ξεχωριστὰ ἓνα σμαράγδι ποὺ θὰ στολίζει τὴν νοητὴ μου πνευματικὴ στολή, ποὺ θὰ μὲ σκεπάζει ἄχρι τέλους τῆς παρουσίας ζωῆς. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου καὶ στὶς εὐχές σας ἐλπίζω καὶ στηρίζομαι.

Ὅφείλω νὰ εὐχαριστήσω αὐτὴν τὴν στιγμή, ἓναν Μητροπολίτη ὁ ὁποῖος ἵσταται ἀθορύβως μὲν ἀλλ' ἐν δυνάμει καὶ μερίμνη πατρικῇ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια κοντά μου. Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως, κ. Βαρνάβας, εἶναι ἓνα πρόσωπο ποὺ θυμᾶμαι ἀπὸ μικρὸ παιδί. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν παραδειγματικὴ χαρά καὶ τὴν αὐτοθυσία του στὴν ὑπακοή στὸν Γέροντα ἐπίσκοπο τῆς τροφοῦ Μητροπόλεώς μας, τὸν μακαριστὸ κ. Διονύσιο, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή εὐχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Σᾶς εὐχαριστῶ Σεβασμιώτατε ποὺ τόσα χρόνια εἴστε δίπλα μου καὶ ἡ Μητρόπολη ποὺ μὲ ἀνέθρεψε στὴν νεότητά μου, συνεχίζει νὰ με στηρίζει, ἀκόμα καὶ τώρα, σὲ αὐτὴν τὴν ὕστατη στιγμή, μέσω τῶν σεβαστῶν ἀντιπροσώπων σας, ἰδιαίτερως τοῦ π. Βασιλείου Βύλριου, τοῦ ἐκ τῆς φοιτητικῆς μου ζωῆς πνευματικοῦ μου καθοδηγητῆ καὶ προσωπικοῦ μου στηρίγματος, στὶς δυσκολότερες στιγμές τῆς ἱεραποστολικῆς μου πορείας. Ἰδιαίτερες εὐχαριστίες ὁφείλω ἐπίσης στὸν ἀγαπητὸ πατέρα Γεώργιο Μίλκα καὶ ὅλους γενικὰ τοὺς ἱερεῖς σας, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον στηρίζουν τὸ ἔργο μας.

Δὲν παραλείπω νὰ ξεχάσω σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸν ἀείμνηστο πατέρα Πολύβιο τὸν πνευματικὸ μου πατέρα κατὰ τὴν δύσκολη ἐποχὴ τῆς ἐφηβίας μου. Τὴν εὐχή του νὰ ἔχω, αἰώνια ἃς εἶναι ἀναπαυμένος, καὶ ἃς δέεται δι' ἐμὲ ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ ποὺ τόσα χρόνια μὲ ζῆλο ὑπηρέτησε.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Πτολεμαῖδος κ. Παντελεήμων, ἀρχιγραμματέα τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἓνα εὐχαριστῶ δὲν εἶναι σίγουρα ἀρκετὸ γιὰ ἓναν ἀρχιερέα τοῦ Θρόνου ποὺ μοῦ στάθηκε δίπλα μου σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς διακονίας μου ὡς πατριαρχικοῦ ἐπιτρόπου, ὡς πατέρας, ἀδελφός, παγνηγοριά καὶ στήριγμα στὶς θλίψεις καὶ τὶς δοκιμασίες μου. Ἐλπίζω ὅτι οἱ δεσμοὶ ποὺ μᾶς ἐνώνουν θὰ μείνουν

ἕως τέλους ἀδιάρρηκτοι. Προσβλέπω στὶς εὐχές καὶ τὴν βοήθειά σας.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Πηλουσίου κ. Νάρκισσε σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας ποὺ τόσο διακριτικὰ μοῦ δείχνετε. Σᾶς εἶμαι εἰς ἀεὶ εὐγνώμων. Ἡ ἀπλότητα καὶ ἡ συνέπειά σας μὲ βοηθοῦν ἀφάνταστα.

Ἀλλὰ σήμερα στέκεται ἀνάμεσά μας καὶ ἓνας ἀκόμα ἐπίσκοπος ποὺ ἀθόρυβα καὶ με διάκριση, μὲ τὸ χαμόγελο ἄσβεστο, τὴν ἐλπίδα στὰ χεῖλη, τὴν ἀνθρωπιὰ στὴν καρδιά του, τὴν καλὴ διαχείριση τῆς Ἐπισκοπῆς του στὸν νοῦ του καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸ πρόσωπό μου ἀμετακίνητη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ βρεθήκαμε μαζί, εἶναι αὐτὸς ποὺ διέλυσε τὰ νέφη ποὺ ἄδικα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ τῆς ὑπάρξεώς μου. Τὸν δέχθηκα μὲ χαρὰ ὡς ἐπίσκοπό μου στὴν Νότια Μαδαγασκάρη καὶ στάθηκα κοντά του ὅσο μποροῦσα περισσότερο. Ὡς ἀντίτιμο ἔλαβα στὴν ζωή μου ἓναν δεῦτερο Πρόδομο, ἓνα δεῦτερο ἄγγελο ποὺ ἔβαλε τέλος σὲ μιὰ μακρόχρονη δοκιμασία μου καὶ μὲ ἐνήγαγε ἐκ λάκου ταλαιπωρίας, στὴ γῆ τῆς προσωπικῆς μου ἐπαγγελίας. Θεοφιλέστατε ἅγιε Τολιάρας καὶ Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομε, εἶστε πατέρας μὰ πάνω ἀπὸ ὅλα ἀδελφός μου. Σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας καὶ σᾶς ἐπαινῶ γιὰ τὸ ἔργο σας.

Σεβαστέ μου πατέρα Σέργιε, πατέρα καὶ φίλε τοῦ Πατριαρχείου μας. Σήμερα ἡ παρουσία σου ἐδῶ, ὡς προῖσταμένου τῆς ἐνορίας τῆς Ἀγίας Τριάδος Κηφισιάς, ἀποδεικνύει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη ὅλων σας στὴν ἐνορία. Αὐτὴν τὴν ἀγάπη ποὺ ἔλλειψε ἀπὸ τὸν κόσμο. Τὴν ἀγάπη ποὺ στέκεται δίπλα στὶς χαρές τῶν ἀδελφῶν καὶ ὄχι μόνο στὶς λύπες τους. Με συγκινεῖ ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον σας. Σᾶς εἶμαι εἰς ἀεὶ εὐγνώμων.

Ἐλλογιμώτατε καθηγητά μου κ. Θωμά Ξένε, εἰ καὶ ἀπὼν γιὰ ἔκτακτους οἰκογενειακοὺς λόγους, δι' ἐμὲ ἀντιπροσωπεύετε τὸν ἀκαδημαϊκὸ κόσμο μου. Στὴν Πολυτεχνικὴ Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου μας βρῆκα ἀνθρώπους σὰν ἐσᾶς, τοῦ πνεύματος ποὺ μὲ φιλότιμο καὶ ζῆλο, μοῦ δίδαξαν πάνω ἀπὸ ὅλα τὸν δρόμο τῆς διανόησης καὶ τῆς ὀρθῆς λογικῆς καὶ κρίσης. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἐφόδια ποὺ ἀπέκτησα στὴν φοιτητικὴ μου ζωὴ, πέραν τῶν θεολογικῶν γραμμάτων. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους καὶ σᾶς εἶμαι εἰς ἀεὶ εὐγνώμων, γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ διδασκαλία ποὺ μοῦ προσφέρατε.

Πατέρα καὶ ἀδελφέ μου κ. Νόστη Ψαρά. Ἴδου ποὺ ὁ συγγενής σου, τὸ «δικό σας παιδί» ὅπως μὲ ἀποκαλοῦσες, ἀναβαίνει τὴν τελευταία βαθμίδα, στὴν διακονία τῶν ἀδελφῶν μας καὶ τοῦ συνανθρώπου. Σὲ εὐχαριστῶ ἐσένα καὶ στὸ πρόσωπό σου ὅλη τὴν ἀδελφότητα Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς συλλόγους ποὺ στάθηκαν καὶ στέκονται δίπλα μου στὸν ἀγῶνα μου.

Σεβαστοί μου πατέρες, ἀγαπητοί συγγενεῖς καὶ φίλοι. Κύριε ἀντιδήμαρχε Εὐόσμου καὶ συγγραφέα, ἀγαπητέ μου, κ. Σωτήρη Νικολαΐδη. Ἄνθρωποι ποὺ στέκεστε δίπλα

μου με τὴν προσευχή σας, τὴν στήριξη που μοῦ προσφέρετε, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καρδιά σας. Αὐτὴν τη στιγμή εἶστε ἡ ἔμπρακτη δι' ἐμὲ ἐπιβεβαίωση τῆς κλήσεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἀνταποδίδει ἑκατονταπλάσια τὴν ἀγάπη σας. Σᾶς εὐχαριστῶ, θὰ εἶμαι πάντα κοντά σας καὶ θὰ προσβλέπω στὴν ἀνεκτίμητης ἀξίας στήριξή σας.

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, πολυσέβαστέ μας Πατριάρχα καὶ Πάπα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς, κ.κ. Θεόδωρε Β, ἐπανέρχομαι καὶ πάλι σὲ ἐσᾶς γιατί ἔτσι πρέπει καὶ ἀρμόζει συνειδησιακά νὰ πράξω κατ' αὐτὴν τὴν πανίερη στιγμή.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι μιὰ κοινωνία ἀγάπης ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν συλλογικότητα καὶ τὴν ἐνότητα. Αὐτὸ δηλώνει ἐξ' ἄλλου καὶ ὁ Παῦλειος ὀρισμός της «Σῶμα Χριστοῦ» (Α' Κορ. 12). Αὐτὸ διδασκόμαστε καθημερινὰ καὶ ἀπὸ τὸ δικό Σας παράδειγμα ζωῆς. Γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ποιμένα συνοψίζεται ὅλη ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὴ ἡ συνειδητοποίηση τοῦ ἐνωτικοῦ καὶ συλλογικοῦ χαρακτήρα τῆς ταυτότητας τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ μέγιστο δῶρο ποὺ ἀπεκόμισα τόσα χρόνια καὶ ἀπορρέει ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὴ ἡθὸς Σας πρωτίστως Μακαριώτατε, ἀλλὰ καὶ τὸν φιλόανθρωπο χαρακτήρα τοῦ Πατριαρχείου μας. Ὅταν κάποιος θελήσει νὰ ἐνσκύψει ἐπάνω στὸν ἀνθρώπινο πόνο, τότε κατανοεῖ καὶ τὴν ἔννοια τοῦ «ἀγίου» στὴν Ἐκκλησία. Οἱ πιστοὶ τότε καλοῦνται ἐνσυνειδήτως «ἅγιοι» ἐντός μας, ὡς συλλογικὴ ὄντοτητα, «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ». Εἶναι τὸ «βασίλειον ἱεράτευμα». Τὸ καύχημα καὶ ἡ χαρὰ τοῦ κάθε Ἐπισκόπου, τὸ ὁποῖο φέρει ἐντὸς του τὴν ἱερὴ καὶ πνευματικὴ ὑπόσταση, ἄνευ ἐξαιρέσεων, γιὰ νὰ ὁδεύει αἰωνίως, ὡς ἓνα σῶμα πρὸς τὴν ἐνότητα, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ὁ ἀνώτερος σκοπὸς τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Σὲ λίγο, ὅταν τὰ ἁγιασμένα Σας χέρια θὰ ἀκουμποῦν ἐπάνω μου Μακαριώτατε, τότε εὐχηθεῖτε παρακαλῶ, νὰ μείνει μέσα μου ἄσβεστη αὐτὴ ἡ προσευχή, αὐτὴ ποὺ μὲ κράτησε τόσα χρόνια στὴν Ἱεραποστολὴ καὶ στὴν ταπεινὴ μου διακονία στὸ Πατριαρχεῖο μας, παρὰ τὶς ἀναρίθμητες δοκιμασίες. Εὐχηθεῖτε, καὶ ἂν πέσουν τὰ πολυτίμητα δάκρυά Σας ἐπάνω μου, ἅς εἶναι μαζί μὲ τὶς εὐχές Σας, δι' ἐμέ, «τὸ μύρο τὸ καταβαίνων ἐπὶ τὴν ῥαν» τῶν πρώτων αὐτῶν ἀρχιερατικῶν μου ἐνδυμάτων, γιὰ νὰ σταθοῦν ἐπ' αὐτῶν, ὡς πολύτιμοι μαργαρίτες, λάμποντες ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Γιὰ νὰ μοῦ θυμίζουν, τὴν ἀδιαμφησβήτητὴ εὐαγγελικὴ ρῆση, καὶ προσωπικὴ μου ταπεινὴ δέηση, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν νεοσύστατὴ Ἐπισκοπὴ τῆς Μπούνια καὶ Κισανγκάνι τὴν ὁποίαν καλοῦμαι ἐκ τοῦ νῦν, θυσιαστικῶς νὰ ὑπηρετήσω:

«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδοκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς...ἵνα ὥσι τετελειωμένοι εἰς ἕν». Ἀμήν. Τὴν εὐχή σας Μακαριώτατε.

Η αντιφώνηση του Πατριάρχη Αλεξανδρείας

Ο Μακαριώτατος, με συγκίνηση αντιφώνησε λέγων τα εξής:

«Θεοφιλέστατε ἅγιε ἐψηφισμένε Ἐπίσκοπε Μπούνιας καὶ Κισανγκάνι κ. Πολύκαρπε

Τὰ λόγια σου καὶ μόνον φτάνουν γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀγάπη σου πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Πατριάρχη καὶ κατ' ἐπέκτασιν πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι γιὰ μένα κάτι τὸ πρωτόγνωρο. Ὅσα εἰπώθηκαν μὲ τὸση ἀγάπη ἀπὸ ἐσένα αὐτὴν τὴν στιγμή πρὸ τῆς χειροτονίας σου, εἶναι αὐτὰ ποὺ βλέπουμε ἐδῶ καὶ 15 χρόνια νὰ συμβαίνουν ἀναφορικὰ μὲ τὸ πρόσωπό σου. Ὅντως, υἱέ μου καὶ ἐγὼ ὁ Πατριάρχης σου καὶ Πατέρας σου δικαιοῦμαι νὰ πῶ σήμερα, «τέκνον μου, Πολύκαρπε, ... Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε».

Ξεκίνησες ὡς φοιτητὴς τοῦ Πολυτεχνείου νὰ ἀναζητεῖς τὴν ἀνώτερη πνευματικότητα στὴ ζωή σου. Δὲν ἀρκέστηκες στὰ γράμματα καὶ στὴν ὀρθολογιστικὴ σκέψη ἀν καὶ σοῦ ἄρεζε πάντοτε ὁ ρεαλισμὸς καὶ ὄχι ὁ οὐτοπισμὸς ποῦ κυριαρχεῖ στὴν σκέψη τῆς σύγχρονης κοινωνίας. Στὸν τρίτο χρόνο τῆς φοιτητικῆς σου ζωῆς διέκοψες προσωρινὰ τὴν φοίτησή σου γιὰ νὰ ἀφιερῶσεις τὸν ἑαυτό σου στὸν Θεὸ καὶ στὴν ὑπακοή τὴν ὁποία ἔθεσες πάνω ἀπὸ κάθε τι στὴν ἐκκλησιαστικὴ σου πορεία. Μετὰ ἀπὸ 16 χρόνια κοινοβιακοῦ βίου, κοντὰ στὸν Γέροντα Ἰωάννη στὴν Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἄννας στὸ Ἅγιο Ὄρος, ἀποφάσισες νὰ

ἀκολουθήσεις μὲ τὴν εὐλογία τῆς συνοδείας σου τὸν δρόμο τῆς ἔσχατης θυσίας ποὺ ἦταν γιὰ σένα ἢ Ἱεραποστολή.

Στὴ Μαδαγασκάρη ἀφιερώθηκες στὴν προσφορὰ στὸν συνάνθρωπο ἐνῶ συνέχισες ταυτόχρονα, ὀλοκλήρωσες καὶ διεύρυνες τὶς πανεπιστημιακές σου σπουδές στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ στὴ Θεολογικὴ Σχολή.

Κανεῖς μας Πολύκαρπε δὲν ξεχνάει τὸ γεγονός, ὅτι ἀφοσιώθηκες τόσο πολὺ στὴν διακονία τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν ποὺ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα ἔμαθες τὰ Μαλαγκάσι στὴν Μαδαγασκάρη καὶ δέθηκες τόσο πολὺ μὲ τὸν κόσμο ἐκεῖ, ὥστε νὰ σὲ θεωροῦν φίλο καὶ πατέρα τους ἀκόμα καὶ οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχές. Ἡ ἄοκνη διακονία σου στὸν Νότο τῆς Μαδαγασκάρης μάλιστα, ἐπέφερε τοὺς μέγιστους πνευματικοὺς καρπούς, ὥστε νὰ ἀξιωθεῖς νὰ δεῖς τὸν τόπο στὸν ὁποῖο ὑπηρέτησες ἐπὶ 12 ετίας, νὰ ἀναδικνύεται σὲ Ἐπισκοπή, νὰ δέχεται τὸν πρῶτο τοῦ Ἐπίσκοπό του καὶ σύ νὰ ἀναλαμβάνεις πρωτοσύγκελος δίπλα στὸν ἀγαπητὸ Πατέρα καὶ ἀδελφὸ σου, στὸν Ἐπίσκοπο Τολιάρας καὶ Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομο.

Ἀκόμα θυμᾶμαι τὰ γράμματά σου καὶ τὶς ἐπιστολές, στὶς ὁποῖες μοῦ ἀφηγοῦσουν μὲ υἱικὴ ἀγάπη τοὺς κινδύνους, τὶς χαρές σου καὶ τὶς λύπες, μαζὶ μὲ τοὺς πειρασμούς σου. Ἀλλὰ Πολύκαρπέ μου γνώριζε ὅτι ὁ Πατριάρχης σου βρισκόταν δίπλα σου κάθε στιγμή, προσευχόταν καὶ σὲ συμβούλευε μὲ ἀγάπη καὶ ιδιαίτερη συμπάθεια, γιατί ἐβλεπε τὸν κόπο καὶ τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία δούλευες γιὰ τὴν Ἱεραποστολή.

Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σου πήγαινες στὶς ἔρημες καὶ πιὸ ἀπομακρισμένες περιοχὲς τὶς ὁποῖες ὅπως ἔλεγες λάτρευες, γιατί ἐκεῖ συναντοῦσες τὸν ἀνθρώπινο πόνο, τὴν φτώχεια, τὴν ἀσθένεια, τὰ δάκρυα, ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰ ποὺ σοῦ ἔδινε ἡ προσφορὰ τοῦ ἐλάχιστου ἐκείνου φαγητοῦ, τῶν φαρμάκων, τῆς βοήθειας ποὺ ἔπαιρνες μαζὶ σου πάντοτε γιὰ νὰ δώσεις στὸν κόσμο μας. Μοῦ ἔλεγες ὅτι καθόσουν ὥρες ἀτελείωτες κάτω ἀπὸ τὸν ἑναστρο οὐρανὸ καὶ ἀπολάμβανες τοὺς μυστικούς ἤχους τῶν κυμμάτων τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ποὺ γιὰ σένα ἦταν οἱ πιὸ ὁμορφες ψαλμωδίες, ἢ πιὸ μεγάλη παρηγοριά σου στὸν δύσκολο ἀγῶνα σου. Ποτὲ δὲν ἔμεινες ὅμως μόνος.

Τὸ ἔλεγες πολλὰς φορὲς. Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δουλεύει γιὰ τὸν Χριστὸ δὲν μένει μόνος του σὲ αὐτὴ τὴν ζωή. Χαιρόσουν ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ μαζευνόντουσαν γύρω, ἄλλοτε γιὰ νὰ ἀκούσουν τὶς ταπεινές, ἀπλές σου κατηχήσεις, ἄλλοτε γιὰ νὰ παίξουν ἀκόμα μαζὶ σου, ἄλλοτε γιὰ νὰ σοῦ ποῦν τὸν πόνο τους.

Καὶ στὸ Κονγκό ὅμως ὅπου σὲ μετακίνησε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας, ἔκανες ὑπακοή καὶ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἔμαθες πολὺ καλὰ τὰ Λινγκάλα, τὴν γαλλικὴ καὶ τώρα ἀσχολεῖσαι καὶ μὲ τὴν ἐκμάθηση τῆς Σουαχίλι.

Ἀλλὰ ἐδῶ Πολύκαρπέ μου ὁ ρόλος σου δὲν ἦταν ἀπλὰ κατηχητικός, οὔτε μόνο φιλανθρωπικός. Ἐδῶ δούλεψες γιὰ τὴν θεμελίωση καὶ ὀργάνωση μιᾶς νεοσύστατης Ἐπισκοπῆς ὑπὸ τὴν ἐποπτεία καὶ καθοδήγηση τοῦ Πατριάρχου σου καὶ ἀνταποκρίθηκες στὰ μέγιστα. Προσπάθησες καὶ πάλι νὰ ἀφομοιωθεῖς μὲ τὸν κόσμον καὶ νὰ γίνεις γιὰ δεύτερη φορὰ θυσία γιὰ τὸν κόσμον τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὴ τοῦ Κονγκό, ποὺ ἂν καὶ δύσκολος, δὲν δίστασες ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήσεις καὶ νὰ τὸν ὑπηρετήσεις. Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς σήμερα Πολύκαρπέ μου σὲ ἀμείβει.

Ὅντως, πολὺ σωστὰ ἀνέφερες ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιὰ κοινωνία ἀγάπης. Ἡ πρώτη γιὰ τὴν ἀκρίβεια κοινωνία ἀγάπης. Ὅντως ἡ ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ναὶ Πολύκαρπέ μου. Σὲ λίγο, τὰ χέρια αὐτὰ ποὺ ἔχουν ψηθεῖ κάτω ἀπὸ τὸν Ἀφρικάνικο ἥλιο, ποὺ ἔχουν ἀκουμπήσει τὰ ἀθῶα μέτωπα χιλιάδων παιδιῶν ποὺ βασανίζονται ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν φτώχεια, ποὺ δὲν διστάζουν νὰ πιάσουν τὴν ξύλινη ἱεραποστολικὴ ράβδο, γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ κουρασμένα πόδια ἐνὸς γηραιοῦ ἀλλὰ ἀκμαίου Πατριάρχου, θὰ ἀκουμπήσουν ἐπάνω σου. Καὶ θὰ σοῦ παραδώσουν τὸ ὑπέρτατο Ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα. Αὐτὸ τὸ ἀξίωμα δὲν σοῦ χαρίζεται σήμερα ὡς ἀντίδωρο τῶν κόπων σου μόνον. Δὲν σοῦ χαρίζεται σήμερα ὡς δίκαια ἀνταπόδοση τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης ἐν ταπεινώσει, ποὺ ἔδειξες τόσα χρόνια πρὸς τὸν συνάνθρωπό σου, πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Πατριαρχεῖο σου.

Σοῦ χαρίζεται ἅγιε ἐψηφισμένε, Ἐπίσκοπε Μπούνιας, Κισανγάνι, ὡς ἐφόδιο γιὰ τὴν μετέπειτα πορεία τοῦ ἔργου σου. Καλεῖσαι νὰ τελειώσεις αὐτὸ ποὺ τόσο ὁμορφα ξεκίνησες καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο χαροποίησες τὸν Πατριάρχη σου ὅσο καὶ τὸν Γέροντά σου τὸν Ἰωάννη καὶ τὴ συνοδεία σου, ἀλλὰ καὶ τοὺς γονεῖς σου καὶ τὴν οἰκογένεια καὶ τὸν κόσμον σου.

Πολύκαρπέ μου, χτίσε τὴν Ἐκκλησίᾳ πού σοῦ ἐνεμπιστεύεται ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος σήμερα. Χτίσε τὴν ἀγάπη στὸ ποίμνιο πού σοῦ χαρίζεται, γιατί ἐσὺ πρῶτος τὸ ἀγκάλιασες καὶ στάθηκες δίπλα του ὡς πατέρας. Σήκωσε τὴν ράβδο σου ὄχι πρὸς ἐμπαθὴ ἀλλὰ πρὸς παιδαγωγικὴ παιδείωση τῶν ἀδελφῶν σου. Συνέχισε νὰ σκύβεις μὲ συμπάθεια, ὑπομονὴ καὶ καρτερίᾳ πάνω στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Πάιδευε ἀλλὰ καὶ συγχώρα. Ἀγάπα ὅμως ὅλον τὸν κόσμον πού σὲ ἀγαπᾷ ἢ ὄχι. Χάρισε τὴν Χάρη πού σήμερα σοῦ χαρίζεται χωρὶς καμία διάκριση καὶ ναι, ὅπως εἶπες, συνέχισε νὰ βλέπεις τὴν ἀγιότητα ὡς ἀγῶνα πρὸς τὴν τελειότητα καὶ ὄχι ὡς ἀναμαρτησία ἢ ὡς ἐπίκτητη μαγικὴ χάρη πού ξεχωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἁμαρτωλοὺς ἢ ἐναρέτους.

Προσεύχομαι γιὰ σένα παιδί μου καὶ εὐχόμαι μὲ τὴν Χάρη τοῦ ἐν Τριάδι Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, νὰ τηρήσεις αὐτοὺς πού σήμερα σοῦ χαρίζονται καὶ σοῦ ἐνεμπιστεύονται, «τετελειωμένους εἰς ἓν», «ἵνα ὣσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς», ἐν Χριστῷ, στὴν τελευταία σου αὐτὴ πορεία πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ἄς εἶσαι πάντα ἄξιος».

Ακολουθώντας στο παρακείμενο Αρχονταρίκι της Μονής παρετέθη εόρτιος δεξίωση, όπου ο νεοχειροτονηθείς αρχιερεύς δέχθηκε τις ευχές όλων. Αργότερα στον Ελληνικό Ναυτικό Όμιλο Αλεξανδρείας, παρέθεσε επίσημο γεύμα, επί τη ευσήμω ημέρα.

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Θεοφιλέστατος κ. Πολύκαρπος, γεννήθηκε στις 2 Φεβρουαρίου του 1973 στην Ηλιούπολη της Θεσσαλονίκης, όπου και ολοκλήρωσε τις μαθητικές του σπουδές. Εισήχθη στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στο Τμήμα των Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών της Πολυτεχνικής Σχολής, του οποίου κάτοχος BSC και MASTER τυγχάνει. Στην Σκήτη της Αγίας Άννης εκάρη μοναχός το 1995, στην συνοδεία του γέροντος Ιωάννου Ιερομονάχου. Είναι κάτοχος Bachelor Ορθόδοξης Θεολογίας και Ανθρωπιστικών Σπουδών στο πανεπιστήμιο Euraka University of Switzerland και κάτοχος Master στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Πανεπιστήμιο Νεάπολις της Πάφου.

Εργάζεται στον χώρο της Ιεραποστολής από το 2010. Ως Πρωτοσύγκελος διακόνησε, στην Ιερά Μητρόπολη Μαδαγασκάρης έως το 2018, έκτοτε δε στην Ι. Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης. Το 2018 εργάσθηκε και στο Ιεραποστολικό κλιμάκιο της Ι. Μ. Κινσάσας του Κονγκό, κοντά στον Μακαριστό Μητροπολίτη Κινσάσας κ. Νικηφόρο. Έχει εργασθεί στην Ιερά Μονή και Θεολογική

Σχολή της Χάλκης, πλησίον του τότε ηγουμένου της και νυν Γέροντος Δέρκων κ. Αποστόλου. Το μοναχικό ιδεώδες και η Ιεραποστολή είναι το αντικείμενο της διπλωματικής του διατριβής.

Στις 6 Μαρτίου 2022, διορίσθηκε ως Πατριαρχικός Επίτροπος της Ιεράς Επισκοπής Κισανγκάνι, υπό την Α.Θ.Μ. και Προκαθήμενο του Αλεξανδρινού Θρόνου, κ.κ. Θεοδώρου Β΄. Στο Ανατολικό Κονγκό εργάσθηκε φιλοτίμως, για την θεμελίωση της νεοσύστατης Επισκοπής Κισανγκάνι. Ομιλεί, εκτός της μητρικής του γλώσσας της Ελληνικής, τα Αγγλικά, Γαλλικά, Μαλαγκάσι και Λιγκάλα.

Στις 15 Φεβρουαρίου 2024, εκλέχθηκε από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, προτάσει της ΑΘΜ, Επίσκοπος της Ιεράς Επισκοπής Μπούνιας, Κισανγκάνι και Ανατολικού Κονγκό.